

kan ikke saaledes vaage over og tage Forholdsregler for ethvert Skridt, hvorved Individet udsættes sig for Fare, man maa ikke glemme Hensynet til det store Almene, og det tør jeg sige, at hvis dette Lovforslag emanerede som Lov, vilde det være et af de Skridt, der efter min Formening kunde virke meget lammende paa et Omraade, der er Hovednerven i vort Lands Udvikling. Naar der er talt om, at et Mandskab skulde kunne finde sig bestiet til at gjøre Indsigelse mod det og det Skib, fordi det maatte antages at være en „svømmende Ligkiste“, som de ikke vilde med, skal jeg bemærke, at Forholdene hos os ere saa gennemfigtige, at Enhver kender det Skib, hvortil han henvises, og Rhederen og Alle, der have noget med Skibet at gjøre, ere ogsaa saa kjendte, at der aabenbart ikke løbes Fare i den her omhandlede Retning. Derimod kan der løbes meget stor Fare for Alt, hvad der vedrører Afsladningen. — Det er jo bekjendt, at Kontrakter om Afsladning i Reglen slutes paa den Maade, at vedkommende er forpligtet til inden en vis Tid at have afladet i Overensstemmelse med en udsærdiget Slutteddel; men dersom denne Afsladning lider Ophold af hvilken som helst Grund, er Kontrakten brudt, og de Fordringer, der saa kunne gjøres, ere ganske overordentlig store. Jeg har jagt, at jeg kunde fatte mig meget kort, og det kan jeg ogsaa. Jeg har jo allerede givet tilkjende, at jeg deler Opfattelse med ærede Medlemmer, der udtalte sig igaar; men jeg tror ogsaa at kunne sige, at den Fremstilling af Forholdene, der er givet i den fra Bestyrelsen for Skipperforeningen indsendte Foredstilling, i Grunden giver et klart Billede af den foreliggende Situation. Jeg tror, det vilde gjøre et meget nedslaaende Indtryk, dersom den høie Regjering og Riksdagen vilde finde, at der var Anledning til at lade en Lov som den foreliggende emanere, idet det er min Overbevisning, at man maasse i langt højere Grad end de virkelige Forhold kræve det, vilde føle sig forulempet derved. Det er mig ogsaa bekjendt, at den By, der næst Kjøbenhavn har det største Rhederi og den største Handel, vil indkomme med en saadan Modforestilling. Jeg skal saaledes slutte med, hvad jeg begyndte at sige, at jeg tror ikke, det nærværende Dieblif er betimeligt for at lade en Lov som den foreliggende emanere.

Harald Hansen: Jeg skal ikke negte, at jeg hører til dem, som til Trods for, hvad der er fremkommet i dette Thing igaar og idag, anser dette Lovforslags Fremkomst for høist ubetimelig, ubetimelig, fordi det kommer frem før Loven om Undersøgelse af Ulykkestilfælde paa Søen er vedtagen og har kunnet virke, saa at man altsaa ikke har noget som helst Materiale at basere sin Dom paa for de her berørte Forholds Vedkommende og ubetimelig, fordi det kommer frem før vore Na-

boer mod Nord, Syd og Ost ere komne faavidt, at de have kunnet forelægge lignende Forslag for de respektive Repræsentationer. Jeg nærer ogsaa en meget stærk Frygt for, at det, man tilsigter ved Lovforslaget, vil vise sig fuldstændig illusorisk, saa at man ikke vil naae Andet ved en saadan Lov, end at afstedkomme en hel Del Stade, uden at opnaa tilsvarende Gavn. Det forekommer mig endvidere at give Anledning til, ikke ringe Betænkelse, naar man ser, at man i Lybfland, Sverrig og Norge, uagtet Sagen har været moveret der ligesaa tidligt og maasse tidligere end her og været undergivet megen sagkyndig og omhyggelig Undersøgelse, dog er bleven staaende ved disse Undersøgelser og ikke har været at fremlægge Lovforslag af noget tilsvarende Natur til dette. Det, som egentlig skulde tilsigtes ved denne Lov, er at beskytte Mennekeliiv, og da navnlig vore søfarende Medborgeres Liv, for paa en letfindig og hensynsløs, ja endog saa forbryderisk Maade at udsættes for utilbørlig Fare; det er altsaa et Udtryk for Humanitetsfølelsen; men vi tør dog ikke gaa ud fra, at vore Naboer ere mindre bejsjælede af denne Følelse end vi, og det er bekjendt, at de have langt større Interesse paa Spil i saa Henseende, end vi her i Landet have. Norge f. Ex. har, som oplyst, en 6 Gange saa stor Handelsflaade som Danmark. Nu ere de norske Skibe vel gjennemgaaende mindre stærkt bemandede end danske, men jeg tror dog ikke at gjøre mig skyldig i Overdrivelse, naar jeg siger at 5 Gange saa mange norske Sømand som danske udsætte deres Liv paa Søen, og da Folketallet i begge Lande er omtrentlig lige stort, har Norge altsaa en baade absolut og relativ 5 Gange saa stor Interesse som Danmark i hele dette Spørgsmaal; men i Norge er man desuagtet bleven staaende ved ikke at turde fremsende et Forslag som det foreliggende. Nu skulde man vente, at ligeoverfor den Betænkelse, der har viist sig i Norge og Sverrig, at det maatte være Kommissionens Opgave at fremsøve dobbelt stærkere Motiver for Lovforslaget i dette Dieblif; men jeg har forgjæves søgt efter saadanne Motiver. Det Gnefte, der findes deraf, er, saavidt jeg har kunnet erfare, det, der siges i Kommissionens Betænkning Side 13—14, hvor det hedder, „at der ikke foreligger et tilstrækkeligt officielt statistisk Materiale, hvoraf der kan drages tilforladelig Kundskab om den danske Handelsflaades Tilstand; men om der end er Grund til at antage, at Tilstanden med Hensyn til indenlandske Nybygninger af Skibe i det Hele er tilfredsstillende, synes dog det usforholdsmæssig store Antal af tilkjøbte, navnlig engelske Skibe, som i de senere Aar ere totalt forliste, og den vøgende Spekulation med ældre og nyere Skibe, at tyde paa, at der ogsaa her kan trænges til Reformen paa det Omraade, og at der er tilstrækkelig stor Bøst tilstede, til at det er paa Tide at træffe Foranstaltninger herimod.“ Det er altsaa kun en ganske